

Arrest

nr. 314 513 van 10 oktober 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers vingerafdrukken werden op 14 oktober 2021 geregistreerd in Griekenland in het kader van een verzoek om internationale bescherming, maar verzoeker reisde door en diende op 11 januari 2022 in België een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 16 maart 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 20 maart 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren en getogen in het dorp Jangalbashi (subdorp Kharochi), gelegen in het district Khanabad van de provincie Kunduz. U ging tot de zevende of achtste graad naar school en volgde

eveneens religieus onderwijs in de lokale moskee. U werkte tevens als landbouwer. In 1396 (Gregoriaanse kalender 21 maart 2017 – 21 maart 2018) registreerde u zich om in dienst te treden bij de Afghaanse lokale politie (ALP of Afghan Local Police), waarna u in 1397 (Gregoriaanse kalender 21 maart 2018 – 21 maart 2019) in dienst trad bij de ALP. U werkte het eerste jaar in uw eigen dorp, waarna u de twee jaar die daarop volgde gestationeerd werd in de bazaar van Khanabad. Twee tot drie maanden voor de machtsovername ontving u in sawr 1400 (Gregoriaanse kalender 21 april 2021 – 21 mei 2021) en jowza 1400 (Gregoriaanse kalender 22 mei 2021 – 21 juni 2021) twee dreigbrieven van de taliban die u aanmaanden te stoppen met uw werkzaamheden. Een tweetal maanden later gaf de ALP zich over, overhandigde u uw wapen in de post en besloot u na de machtsovername naar Kabul te reizen. U bleef voorts nog twintig dagen in Kabul waar u uw vlucht uit Afghanistan voorbereidde. U verliet ongeveer 20 dagen na de machtsovername, eind augustus – begin september 2021 Afghanistan. U reisde voorts via Iran, en Turkije naar Griekenland waar op 14 oktober 2021 uw vingerafdrukken genomen werden. U besloot niet in Griekenland te blijven en reisde via Italië en Frankrijk naar België, waar u op 9 januari 2022 toe kwam. U diende twee dagen later, op 11 januari 2022, een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een kopie van uw bankkaart, een kopie van ALP badge, een origineel certificaat van de ALP, alsook twee originele dreigbrieven van de taliban, alsook de verzendenveloppe van uw documenten. Op 1 februari 2023 maakte uw advocaat per e-mail uw opmerkingen aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanspraak aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert, en wel om volgende redenen.

Vooreerst verklaart u dat u, nadat u de registratie een jaar eerder deed, in 1397 (Gregoriaanse kalender 21 maart 2018 – 21 maart 2019) toe trad tot de ALP. Uw verklaringen aangaande uw tewerkstelling bij de ALP kunnen echter niet overtuigen. Zo zijn er ernstige lacunes in uw verklaringen en spreekt u zich aangaande essentiële elementen van uw tewerkstelling tegen. Zo blijkt dat u geenszins kunt uitleggen om welke reden het een jaar duurde voordat u, na uw registratie, effectief kon toetreden tot de ALP. Des te meer zij, volgens u, op zoek waren naar mannen. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt hoe u wist dat er mannen gezocht werden, stelt u dat dit algemeen geweten was doch kunt u, desgevraagd, geen uitleg geven hoe mensen geïnformeerd werden door Z.(...) (CGVS, p.19-20). Dat het, in een regio dat zwaar geteisterd werd door de aanwezigheid en clashes met de taliban zoals u laat uitschijnen, een jaar duurt vooraleer u effectief in dienst kunt treden is dan ook weinig aannemelijk. Uw verklaringen over de registratie bij de ALP zijn bovendien weinig gedetailleerd. Gevraagd wat u moest doen om zich te kunnen registreren komt u niet verder dan te

stellen dat u moest zeggen dat u bij de ALP wilde gaan (CGVS, p.19), doch maakt u op geen enkel ander moment gewag van enige stappen die u diende te doorlopen. Uit de objectieve landeninformatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd bijgevoegd aan uw administratief dossier (map Landeninformatie – bron 1) blijkt evenwel dat weldegelijk meerdere stappen en een (veiligheids-)check moeten worden doorlopen tijdens de registratie.

Ook aangaande uw opleiding en verdere activiteiten zijn uw verklaringen toch opmerkelijk beperkt. Zo stelt u dat u training ontving van de commandant van Khanabad, doch kunt u het CGVS weinig anders vertellen dan dat hij M.(...) noemt en hij een politiechef van de Afghaanse nationale politie was. Zelfs zijn volledige naam kent u niet (CGVS, p. 19-20). Gevraagd welke training(en) u ontving komt u evenmin verder dan te verklaren dat u lessen over het wapen kreeg, doch blijkt ook hier uit de objectieve landinformatie (map Landeninformatie – bron 1), dat ALP-agenten evenwel over verscheidende onderwerpen opleiding krijgen en niet enkel en alleen over het wapen. Ter staving van uw opleiding bij de ALP legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS een origineel opleidingscertificaat (map Documenten – document 4) voor. Daargelaten dat het certificaat an sich een zeer amateuristische indruk geeft, wijst het CGVS erop dat het certificaat ondertekend is door twee personen waarvan de functie vermeld staat doch geenszins namen van wie deze personen dan wel zouden zijn. Een vraag waarop u zelf het antwoord ook niet weet, daar u hier eenvoudigweg stelt dat ze dat 'daar' getekend hebben (CGVS, p. 24). Wie deze personen dan wel waren is voor het CGVS een raadsel. Bijkomend wijst het CGVS er hierbij op dat documenten hoe dan ook een slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas en/of tewerkstelling herstellen. Uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie (map Landeninfo – bron 2) blijkt bovendien dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn. De bewijswaarde van het door u voorgelegde opleidingscertificaat is aldus bijzonder relatief en beperkt van aard en kan, in het licht van uw weinig overtuigende verklaringen niet leiden tot een oordeel aangaande de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling bij ALP.

Vervolgens stelt u dat Z.(...) garant stond voor u (CGVS, p.24), een garantstelling waarvan u overigens de documenten niet van voorlegt, doch merkt het CGVS ook hier op dat u amper iets kunt vertellen over Z.(...). Verder dan te stellen dat Z.(...) van het dorp komt (CGVS, p.19) komt u niet. Zo weet u ook hier geenszins zijn volledige naam en, gevraagd uit te weiden over hem, weet u enkel te vertellen dat hij het hoofd van jullie post was (CGVS, p.16-17). Het CGVS wijst er hierbij op dat Z.(...) diezelfde persoon is die u aanwierf voor de ALP. Dat u, notabene van een dorpeling en een collega onder wiens bevel u drie jaar stond, het CGVS niet van de minst gedetailleerde informatie kan voorzien is weinig overtuigend. Er mag van u evenwel verwacht worden dat u omtrent zulke centrale elementen van uw asielrelaas, zo blijkt dat uw ALP-tewerkstelling op onlosmakelijke wijze verbonden is met uw ingeroepen vluchtmotieven, gedetailleerde en coherente verklaringen kan afleggen, quod non. U doet hiermee verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling.

Daarenboven blijkt dat u het CGVS over uw collega's evenmin gedetailleerde informatie kan verschaffen. U weet nog dat u met twaalf andere mannen in de post was, doch kan u het CGVS niet de minst concrete informatie geven over deze personen. Gevraagd wie zij waren stelt u simpelweg dat zij verzameld werden van de ene en de andere plaats (CGVS, p.21), wat wederom weinig overtuigend is indien u daadwerkelijk als agent gewerkt zou hebben met deze personen. Over uw plaatsen van tewerkstelling legt u evenmin consistente verklaringen af. Zo verklaart u dat u het eerste jaar in uw eigen dorp/regio tewerkgesteld stond, waarna u twee jaar in de bazaar van Khanabad (districtscentrum) tewerkgesteld was. Vrijwel direct daarna verklaart u plots dat u slechts een jaar gediend heeft in de bazaar (CGVS, p.13-14). Dat u zelfs hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt doet de wenkbrauwen fronsen.

Bevraagd over uw activiteiten gedurende uw vermeende tewerkstelling beroept u zich eveneens op zeer algemene en stereotiepe antwoorden die weinig doorleefd zijn. Zo oppert u dat de taliban in uw gebied vocht en dat jullie terugvochten doch kan u amper uitleggen hoe deze gevechten en/of situaties verliepen. Gevraagd hoe jullie ze (de taliban) tegenhielden indien ze op jullie vuurden stelt u eenvoudigweg "we vochten, we gingen en dan zaten we in de hinderlaag" (CGVS, p.21-22). Hoe jullie evenwel daadwerkelijk engageerden in gevechten/clashes met de taliban kan u evenwel niet uit de doeken doen. Wat jullie met verdachte personen deden is eveneens een raadsel. Naast enkele standaard vragen die u aanhaalt die aan deze personen gesteld werden, blijkt dat u geenszins een idee heeft wat er verder met deze personen gebeurden. U stelt enkel dat jullie hen vasthielden en verhoorden doch schijnt u geen enkel licht op wat er met deze personen gebeurde indien zij, na uw vragen, nog altijd verdacht bleven (CGVS, p.20-21). Het CGVS herinnert eraan dat er evenwel van u mag worden verwacht dat u doorleefde en omstandige verklaringen aflegt.

Het CGVS wijst er bijkomend op dat het voorleggen van een (zeer ondermaatse) kopie van een ALP-badge en een kopie van een bankkaart (map Documenten – document 2 & 3) onvoldoende zijn om tot een andere oordeelsvorming te komen. De relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten waarop reeds al gewezen werd (zie supra) lijkt bovendien bevestigd te worden door de vaststelling dat uw ALP badge het logo bevat van de nationale politie en niet van de lokale politie (map Landeninformatie – bron 1). Het is daarbij opvallend dat op uw badge het logo van de nationale politie staat afgebeeld en op uw opleidingscertificaat het logo van

de lokale politie. Uw bankkaart bevat bovendien geen enkele aanwijzing dat zij is uitgegeven aan een lid van de ANSF, of zelfs nog maar overheidspersoneel. Uw bankkaart kan aldus bezwaarlijk worden aanschouwd als een stavingstuk aangaande uw vermeende tewerkstelling bij de ALP. Ten overvloede wijst het CGVS erop dat het opmerkelijk is dat u, indien u daadwerkelijk een drietal jaren gediend heeft bij de ALP, niet meer stavingsstukken kunt voorleggen. U legt daarbij geen enkele foto(print) voor die uw arbeidsverleden kan staven. Het CGVS is derhalve niet in staat uw verklaringen op objectieve wijze na te gaan. Uw verklaringen, die an sich al hoogst twijfelachtig zijn, zijn derhalve louter blote beweringen.

Uw vrees jegens de taliban wordt tevens al op ernstige wijze gerelativeerd door de vaststelling dat u, volgens uw verklaringen, jarenlang voor de ALP heeft kunnen werken zonder significante problemen te hebben gekend ondanks dat uw dorpelingen op de hoogte waren van uw tewerkstelling (CGVS, p.23). Indien de dorpelingen, over wie u tevens verklaarde dat er ook mensen de taliban vervoegden (CGVS, p.14), reeds op de hoogte waren van de tewerkstelling en u openlijk in uw eigen regio en district lange tijd voor de ALP zou hebben gewerkt is niet geloofwaardig dat de taliban er niet eerder van op de hoogte zou zijn gekomen en zou hebben getracht u te viseren. Uw vrees wordt verder gerelativeerd door uw verklaring dat uw vrouw, broer en moeder nog een jaar in Khanabad bleven na uw vertrek zonder problemen. Evenmin haalt u aan dat zij op dit moment enig probleem met de taliban zouden kennen (CGVS, p.12 & 28).

U vervolgt uw relaas met te stellen dat de taliban u twee dreigbrieven stuurde waarin u gevraagd werd zich over te geven, alsook dat ze u zouden elimineren (CGVS, p.26-27). Gelet op bovenstaande vaststellingen alsook uw verklaring dat de taliban reeds twee tot drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan de eerste brief al stuurde en een maand later de tweede brief stuurde is het des te opmerkelijk dat de taliban, ondanks dat zij ogenschijnlijk al op de hoogte waren van uw tewerkstelling niet proactiever en hardhandiger te werk gingen indien zij u daadwerkelijk trachtten te viseren. Dat u bovendien zelf ongemoeid verder bleef werken tot de machtsovername en de dreigbrieven in de wind sloeg tart bovendien alle verbeelding. Waar u ter staving twee originele dreigbrieven van de taliban voorlegt (map documenten – document 5 & 6) wijst het CGVS opnieuw naar de vaststelling dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (map Landeninfo – bron 2) blijkt bovendien dat valse Afgaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn. De bewijswaarde van de door u voorgelegde dreigbrieven is aldus bijzonder relatief. De geloofwaardigheid van de bedreigingen en de authenticiteit van de, door u voorgelegde, dreigbrieven wordt verder teniet gedaan door de vaststelling dat de datering van de brieven en uw verklaringen geenszins overeenkomen. Zo stelt u dat nadat Kunduz en het district viel, jullie (de ALP) jullie wapen overhandigden en u hierop besloot naar Kabul te reizen om vijftien of twintig dagen later Afghanistan te verlaten. De dreigbrieven die u ontvangen zou hebben zijn gedateerd op 18/09/1442 (Gregoriaanse kalender 30/04/2021) en 18/10/1442 (Gregoriaanse kalender 30/05/2021) en zouden beide toegekomen zijn voor de val (CGVS, p.27). Naar analogie van uw verklaringen zou u aldus mid augustus 2021, na de val van het land, vanuit Kunduz naar Kabul zijn getrokken om een tweetal weken later, eind augustus – begin september 2021 Afghanistan te ontvluchten en in een drietal maanden door te reizen naar België waar u op 9 januari 2022 toe kwam. De datering van de dreigbrieven, alsook uw vlucht uit het district nadat de taliban de macht had overgenomen en waar u tot op dat moment werkzaam zou zijn geweest staat echter haaks op de objectieve landeninformatie waarover het CGVS beschikt. Zo blijkt de landeninformatie dat het district Khanabad, onderdeel van de provincie Kunduz reeds op 4 mei 2021, drie maanden voor de val van de overheid in Kabul, in de handen van de taliban viel (map Landeninformatie – bron 3). Desbetreffende vaststelling ondermijnt uw verklaringen over uw werkactiviteiten tot midden augustus, de moment van het ontvangst van de brieven ten aanzien van de machtsovername alsook uw vlucht naar Kabul op fundamentele wijze. Het is immers op geen enkele wijze geloofwaardig noch aannemelijk dat u gedurende drie maanden na de machtsovername door de taliban in het district Khanabad doorgewerkt zou hebben als ALP agent. Des te meer daar u verklaart dat u op het op het moment van de machtsovername gesommeerd werd om uw wapen te overhandigen. Dat u als politieagent bovendien foutieve verklaringen aflegt over het moment waarop Khanabad in handen viel van de taliban is, gelet op de impact die dit zou hebben op uw werk en/of uw leven, niet geloofwaardig. Gelet op het profiel dat u pretendeert te hebben mag er van u verwacht worden dat u hieromtrent correcte verklaringen aflegt, quod non.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielrelaas, bevestigt dat uw vermeende problemen met de taliban bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus. Het voorleggen van uw taskara (map Documenten – document 1) verandert niets aan bovenstaande vaststellingen daar dit document geen uitstaan heeft met uw asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's

allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou

lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c)

niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie.

De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en

een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud, die u via uw advocaat per e-mail aan het CGVS overmaakte op 1 februari 2023, evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. Deze omvatten namelijk slechts enkele correcties en verduidelijkingen aangaande de schrijfwijze van namen, alsook de verblijfplaatsen van uw familieleden buiten Afghanistan. Waar u opmerkte dat de vermelding dat u zei 'mijn kinderen' wijst het CGVS erop dat de tolk reeds tijdens uw persoonlijk onderhoud aankaarte dat uw formulering in het Pashtu een dubbele betekenis kon hebben, die tevens later werd uitgeklaard (CGVS, p.8 & 12). Het CGVS heeft aldus geenszins aangenomen dat u kinderen zou hebben. Aangaande de verduidelijking van de plaatsen en perioden dat u bij de politie zou hebben gemerkt wijst het CGVS erop dat dit louter een post-factum verklaring betreft ter vergoelijking van een ontstane tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Eenvoudigweg uw verklaringen wijzigen volstaat niet deze tegenstrijdigheid op te heffen, des te meer daar er uit uw overige verklaringen eveneens kan worden afgeleid dat er geloof kan worden gehecht aan uw tewerkstelling bij de politie. Uw opmerking aangaande de houding van de dorpelingen ten aanzien van uw vermeend werk bij de politie betreft louter een verduidelijking en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u ogenschijnlijk jarenlang ongemoeid heeft kunnen werken voor de ALP zoals u verklaarde.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Verzoekschrift en aanvullende nota

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Naar aanleiding van de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker vage verklaringen aflegde over de aanwervingsprocedure en niet kan uitleggen waarom er zoveel tijd verliep tussen zijn registratie en zijn toetreding tot de Afghaanse Lokale Politie (hierna: de ALP), beweert verzoeker in zijn middel oprecht niet te weten waarom het zo lang duurde en meent dat de veiligheidscheck hieraan ten grondslag ligt. Voorts stelt verzoeker dat hij de vraag over de wijze waarop de dorpelingen geïnformeerd raakten over de aanwervingscampagnes verkeerd begrepen had en dat zou mogen worden verwacht dat de vraag dan opnieuw wordt gesteld.

Betreffende de overweging uit de bestreden beslissing dat verzoeker slechts vage verklaringen kan afleggen over zijn opleiding, de naam van zijn opleider niet volledig kent en geen verduidelijking kan verschaffen bij het neergelegde opleidingscertificaat, stelt verzoeker dat hij nooit persoonlijke informatie over commandant M. had opgevraagd en door de hiërarchie is het niet abnormaal dat hij over hem niet zoveel weet. Met

betrekking tot het opleidingscertificaat stelt verzoeker formeel dat enkel de functie, maar niet de naam van de ondertekenaars wordt vermeld.

In de beslissing wordt gewezen op de uiterst summiere informatie over Z., een dorpeling die verzoeker had aangeworven, die voor hem garant stond en die het hoofd was van de post waar verzoeker had gewerkt, hetgeen afbreuk zou doen aan de geloofwaardigheid van zijn tewerkstelling, maar verzoeker stelt dat hij niet meer achtergrondinformatie heeft en dat dit de geloofwaardigheid van zijn relaas niet kan aantasten.

Wat de tegenstrijdige verklaringen betreft over zijn plaatsen van tewerkstelling, verduidelijkt verzoeker in zijn middel dat hij in 1397 in het dorp was en vanaf 1398 naar Khan Abad ging gedurende twee jaar in de Dawood controlepost. Verzoeker wijst erop dat zijn raadsman deze verduidelijking reeds op 1 februari 2023 per mail had overgemaakt.

Verzoeker verwijt de *protection officer* daarnaast geen verdere preciseringen te hebben gevraagd over zijn activiteiten bij de ALP en de gevechten met de taliban. Verzoeker meent dat het aan de verwerende partij toekomt om meer gerichte vragen te stellen in geval van onduidelijkheid. Verzoeker stelt ook dat hij de waarheid heeft verteld over wat ze deden met aangehouden verdachten en dat ze deze verder vasthielden in afwachting van bevelen van bovenaf.

Met betrekking tot de overweging uit de bestreden beslissing dat verzoeker jarenlang voor de ALP zou hebben kunnen werken, hoewel de dorpelingen daarvan op de hoogte waren, zonder significante problemen te kennen met de taliban en dat ook zijn gezinsleden naderhand geen problemen kenden, stelt verzoeker dat hij er niets aan kan doen dat de taliban een tijd gewacht hebben alvorens hem te vervolgen. Daarnaast merkt verzoeker op dat de taliban enkel verzoeker vervolgen en niet de vrouwen van zijn familie of zijn 9-jarige broer.

Aangaande de neergelegde dreigbrieven, waaraan door de commissaris-generaal geen enkele bewijswaarde wordt gehecht, betwist verzoeker het standpunt van de commissaris-generaal dat Khan Abad reeds op 4 mei 2021 in handen van de taliban kwam en dus vóór de laatste dreigbrief. Verzoeker stelt daarentegen op basis van internetinformatie dat Khan Abad slechts op 14 juni 2021 gevallen is en dus enkele weken na de dreigbrief. Daarenboven, zo vervolgt verzoeker, wordt ten onrechte gesteld dat hij tot midden augustus 2021 zou hebben gewerkt. Verzoeker verduidelijkt dat hij midden juni 2021 zijn wapen had ingeleverd en naar Kabul vertrokken is van waaruit hij tijdens de val in augustus 2021 naar Iran vertrok en daar 20 dagen verbleef om vervolgens gedurende 3 maanden naar België te reizen. Volgens verzoeker ziet de verwerende partij allerhande tegenstrijdigheden die er niet zijn.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en wederom de schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betwist dat er in Afghanistan geen risico zou bestaan op ernstige schade door toedoen van willekeurig geweld. Hierbij verwijst verzoeker onder andere naar een internetartikel van de zomer van 2022 waarin gewezen wordt op een conflict tussen de taliban en een afvallige commandant (HLN), op een bom in Kapisa en een aanslag door ISKP op een moskee in Kabul. Tevens wijst verzoeker op willekeurige aanhoudingen die worden vermeld in het rapport van *Human Rights Watch* van 2022. Verzoeker citeert ook passages uit de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en wijst op het verslag van de EUAA COI Report *Afghanistan Security Situation* van 23 augustus 2022 waarbij de provincie Nangarhar wordt beschreven als een bolwerk van ISKP, waardoor er in die provincie wel wat geweldsincidenten werden geregistreerd.

Vervolgens zet verzoeker uiteen dat de precaire socio-economische situatie aanleiding kan geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel dat vervat is in artikel 3 van het EVRM. Hierbij verwijst verzoeker naar de rechtspraak van het EHRM in de zaak Sufi en Elmi en maakt hij de vergelijking met de zaak S. H. H. Volgens het Hof kon de situatie in Somalië (Sufi en Elmi) niet vergeleken worden met de situatie in Afghanistan (S. H. H.) omdat er in Afghanistan ten tijde van de uitspraak een functionerende centrale regering was die de controle had over het gehele land en dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties. Volgens verzoeker zijn deze verschillen thans, sinds de machtsovername door de taliban, niet meer aanwezig. Verzoeker wijst erop dat de taliban niet bij machte zijn om het land te regeren. Uit berichtgeving van het EUAA, de Verenigde Naties en de VRT blijkt volgens verzoeker dat de socio-economische situatie uitermate zorgwekkend is. Nog volgens verzoeker zijn de taliban in Afghanistan van hetzelfde niveau dan de islamitische opstandelingen in Somalië en is de hoeveelheid aanwezige humanitaire hulporganisaties gedaald en werd er door de taliban een regel uitgevaardigd waardoor vrouwen niet meer mogen werken in hulporganisaties, waarbij verzoeker verwijst naar internetartikels van december 2022. Verzoeker stelt ook dat natuurrampen frequent voorkomen in Afghanistan en verwijst hierbij naar zware overstromingen die blijken uit landeninformatie van 2022. Uit het

geheel van artikels, rapporten en jurisprudentie concludeert verzoeker dat de uiterst precare humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan de welbewuste handelingen van een actor, met name de Taliban. Verzoeker stelt dat het voor hem onmogelijk zou zijn om voor een inkomen te zorgen omdat hij als terugkeerder uit het Westen gestigmatiseerd zou worden op de arbeidsmarkt.

2.2. Aanvullende nota

Op 15 mei 2024 maakte de commissaris-generaal een aanvullende nota over aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin de landeninformatie wordt *geüpdatet* (Aanvullende nota verwerende partij, 15 mei 2024). Volgende COI-rapporten worden hierin opgesomd:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/20232/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU

en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in beide middelen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van Pashtoun-origine is en afkomstig is uit het district Khanabad in de provincie Kunduz in Afghanistan (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 16 maart 2022). Verzoeker verklaarde te vreezen gedood te worden door de Taliban omdat hij bij de Arbaki (ALP) zat en twee maanden vóór de val van de overheid een waarschuwing kreeg waarbij hem werd gezegd dat hij moest stoppen met zijn werk (*Ibid.*, Vragenlijst CGVS, 16 maart 2022).

5.1.3. Verzoeker legde in het kader van het persoonlijk onderhoud onduidelijke verklaringen af over de wijze waarop hij zich aansloot bij de ALP. Zo bleek verzoeker niet te kunnen verhelderen op welke wijze Z., de lokale commandant, de mensen informeerde over de mogelijkheid om zich te laten registreren en bij de ALP in dienst te treden (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 12 januari 2023, p. 18-19). Daarnaast stelde verzoeker dat hij in 1397 (2018-2019) in dienst trad, maar zich reeds een jaar eerder liet registreren (*Ibid.*, p. 18). Hij kon evenwel niet verhelderen waarom het zo lang duurde vooraleer hij werd aangeworven (*Ibid.*). Verzoeker stelde immers dat het volstond dat hij zich op het politiecommando van het districtscentrum van Khanabad aanbood, zijn naam opschreef en dan vertrok, dat hij dan drie weken training moest volgen en dan naar zijn post gaan (*Ibid.*, p. 19). Blijkens zijn verklaringen schreef verzoeker de lange duur toe aan het feit dat hij uit een arm gezin kwam (*Ibid.*). Verzoeker maakte evenwel nergens melding van een doorlichting en liet uitschijnen dat het volstond om zijn naam op te geven, terwijl uit de landeninformatie blijkt dat de kandidaten doorgelicht werden door het MoIA en de inlichtingendiensten en dat er soms zelfs sprake is van urinetests om de kandidaten te controleren op het gebruik van verdovende middelen (AD, stuk 6, Landeninformatie, COI Focus, Afghanistan, De Afghaanse Lokale Politie, 24 augustus 2018, p. 21).

Bovendien legde verzoeker een document neer waaruit zou moeten blijken dat hij op 26 juni 2018 met succes de opleiding van de lokale politie had doorlopen (AD, stuk 5, Documenten, ALP certificaat). Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat dit stuk een zeer amateuristische indruk geeft. De datumvermelding in het Engels is zeer vreemd *“of the 26 day of June 2018”* en de rafelige randen van de logo's van de ALP doen vermoeden dat dit document met knip- en plakwerk in elkaar is geknutseld. Bovendien blijken de verklaringen van verzoeker over de opleiding die hij genoot weinig geloofwaardig aangezien hij verklaarde opleiding van M. te hebben gekregen, die politiechef was van Khanabad, terwijl het neergelegde certificaat werd ondertekend door een sergeant en een commandant van de 'Special Forces' (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 12 januari 2023, p. 20). Verzoeker verklaarde ook enkel *“lessen over het wapen”* (kalashnikov) te hebben gekregen (*Ibid.*). Uit de landeninformatie die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt evenwel dat de opleiding van de ALP lessen bevat over mensenrechten, strafwetgeving, ethiek en de rechtsstaat, naast praktische oefeningen op schietvaardigheid, medische oefeningen, gevechtstechnieken en dergelijke meer (AD, stuk 6, Landeninformatie, COI Focus, Afghanistan, De Afghaanse Lokale Politie, 24 augustus 2018, p. 27-28). Tenslotte wijst de Raad erop dat op de door verzoeker neergelegde werkbadge in de rechter benedenhoek het logo van de Afghaanse Nationale Politie prijkt (AD, stuk 5, Documenten, ALP badge), terwijl verzoeker verklaarde voor de ALP te hebben gewerkt. Uit de landeninformatie, die door verzoeker niet wordt weerlegd, blijkt dat de authenticiteit van Afghaanse documenten zelden kan worden gegarandeerd (AD, stuk 6, Landeninformatie, COI Focus, Afghanistan, Corruptie en documentfraude, 14 januari 2021 (update)). Op basis van de verklaringen van verzoeker en de vastgestelde anomalieën in de neergelegde stukken kan ernstig worden getwijfeld aan de tewerkstelling van verzoeker voor de ALP.

5.1.4. In zijn middel slaagt verzoeker er niet in het vage en weinig doorleefde karakter van zijn verklaringen om te buigen. Zo stelt verzoeker oprecht niet te weten waarom het zo lang duurde vooraleer hij werd aangeworven en haalt hij plots aan dat de veiligheidscheck hieraan ten grondslag ligt. Ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud had hij evenwel nooit gewag gemaakt van een veiligheidscheck. Hij tracht ook het summiere karakter van zijn verklaringen te rechtvaardigen doordat er volgens hem onvoldoende vragen werden gesteld. Er mag echter redelijkerwijs worden verwacht dat iemand die gedurende een drietal jaar voor de ALP heeft gewerkt een duidelijk en volledig beeld kan schetsen van de aanwervingsprocedures die hij

doorliep en de training die hij ontving. Door in zijn middel toe te geven dat hij geen achtergrondinformatie heeft over wie de ALP-training had verzorgd of over Z., die commandant was van zijn controlepost, slaagt verzoeker er niet in de pertinente vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden tewerkstelling voor de ALP aan het wankelen te brengen. Voorts trachtte zijn raadsman *a posteriori* in een mailbericht van 1 februari 2023 de eerdere tegenstrijdige verklaringen van verzoeker recht te zetten door te stellen dat hij gedurende twee jaar naar de Dawood controlepost in Kahanabad ging, maar dit is niet van aard om deze opvallende tegenstrijdigheid, over de plaatsen waar hij als ALP-agent zou hebben gewerkt, op te heffen.

5.1.5. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de invloed van de taliban in zijn regio toenam rond de periode dat hij bij de ALP werkte (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 12 januari 2023, p. 13-14). Er kan dus worden verwacht dat hij de situatie accuraat kan beschrijven. Verzoeker verklaarde dat qari A. en qari S. belangrijke personen waren bij de taliban (*Ibid.*, p. 14), maar wist niet wie qari S. had vervangen nadat die geraakt was door een vliegtuig. Verzoeker kon helemaal niet toelichten op welke wijze de taliban mensen rekruteerden (*Ibid.*). Op de vraag of hij iets merkte in de tijd dat de taliban de controle overnamen in de stad, antwoordde hij: *"Ik zag ze, maar ik had er niets mee te maken."* (*Ibid.*). Dit antwoord is uiterst bevreemdend voor iemand die zich bij de politie engageert om anti-overheidselementen te bestrijden. Bovendien legde verzoeker uiterst stereotiepe verklaringen af over de confrontaties met de taliban gedurende zijn dienstjaren bij de politie en over de behandeling van aangehouden verdachten. Zo stelde verzoeker dat de taliban één of twee keer schoten zodat ze naar buiten kwamen en dat ze de taliban dan tegenhielden door te 'vechten' (*Ibid.*, p. 22). Aan verdachten werd volgens verzoeker gevraagd 'wie bent u en waar gaat u heen?'. In zijn middel stelt verzoeker dat het aan de verwerende partij toekwam om verdere preciseringen te vragen, maar verzoeker kan zijn verantwoordelijkheid op dit punt niet afwentelen op de *protection officer* en slaagt er niet in te ontkrachten dat hij weinig doorleefde verklaringen had afgelegd over zijn tewerkstelling bij de politie. Hierbij valt het op dat verzoeker geen enkele foto heeft neergelegd om zijn voorgehouden tewerkstelling bij de ALP kracht bij te zetten.

5.1.6. Het ongeloofwaardige karakter van zijn tewerkstelling wordt nog versterkt doordat verzoeker verklaarde dat alle dorpelingen op de hoogte waren van het gegeven dat hij gedurende een drietal jaren voor de ALP werkte, maar dat niemand daar moeilijk over deed (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 12 januari 2023, p. 23). Verzoeker had nochtans eerder aangegeven dat er mensen van het dorp waren die bij de taliban gingen (*Ibid.*, p. 11), zodat het in de lijn der verwachtingen ligt dat zijn tewerkstelling bij de politie wellicht reeds eerder problemen zou hebben opgeleverd. In zijn middel stelt verzoeker dat hij er niets aan kan doen dat de taliban een tijd gewacht hebben alvorens hem te vervolgen, maar dit vormt geen deugdelijke verklaring voor het gebrek aan reactie van de talibangezinde dorpelingen op zijn tewerkstelling. Blijkbaar zou verzoeker eerder geen vervolgingsfeiten hebben ervaren en slechts twee à drie maanden vóór zijn vertrek twee dreigbrieven hebben ontvangen (*Ibid.*, p. 27; AD, stuk 5, Documenten, talibanbrief 1, talibanbrief 2).

Uit de objectieve landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er weinig bewijswaarde kan worden toegedicht aan dergelijke dreigbrieven van de taliban (AD, stuk 6, Landeninformatie, COI Focus, Afghanistan, Corruptie en documentfraude, 14 januari 2021 (*update*)). Bovendien is er sprake van ongerijmdheden tussen de stukken en de verklaringen van verzoeker. Uit de landeninformatie blijkt ook dat het district Khanabad reeds op 4 mei 2021 in handen viel van de taliban, terwijl de controle over de provinciehoofdstad Kunduz slechts op 8 augustus 2021 werd overgenomen (*Ibid.*, *Afghanistan Analysts Network, Changes in administrative centre control* in 2021). De tweede dreigbrief is echter gedateerd op 30 mei 2021 en dateert dus van enkele weken ná de val van het district Khanabad (AD, stuk 5, Documenten, talibanbrief 2), terwijl verzoeker de ontvangst van beide dreigbrieven blijkens zijn relaas vóór de val situeert (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 12 januari 2023, p. 26). Op basis van een internetartikel van het Iraanse persagentschap, dat verzoeker in zijn middel citeert, beweert hij dat Khanabad slechts op 14 juni 2021 zou zijn gevallen, maar dit kan niet duidelijk uit dit artikel worden afgeleid, omdat daarin slechts twee andere bronnen worden geciteerd en er geen duidelijke bevestiging is opgenomen van de datum waarop het district gevallen is. Op het overzicht van de verschillende provincies en districten dat in het administratief dossier is opgenomen, werden daarentegen wel duidelijke data per district opgenomen. Deze informatie werd bovendien *geüpdatet* op 28 december 2021 en is onder andere gebaseerd op gegevens uit de media, op gegevens van de voormalige Afghaanse regering en op gegevens van de taliban en van andere lokale bronnen, waardoor dit kan worden aangewend om te concluderen dat verzoekers verklaring, dat hij beide dreigbrieven voor de val van de districtshoofdstad zou hebben ontvangen, niet met de werkelijkheid overeenstemt. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat het betwisten van de datum waarop het district in handen van de taliban viel geen afbreuk doet aan alle andere overwegingen uit de bestreden beslissing waaruit de ongeloofwaardigheid blijkt van het door verzoeker voorgehouden profiel van medewerker van de ALP. Bovendien is de door verzoeker in zijn middel geschetste gang van zaken niet verenigbaar met zijn

verklaringen over zijn verblijf in Kabul gedurende 20 dagen, zijn vertrek naar Iran, zijn reisroute en zijn aankomst in België.

5.1.7. Uit het geheel van wat voorafgaat blijkt dat er in hoofde van verzoeker op basis van zijn verklaringen en de neergelegde stukken geen gegronde vrees op vervolging kan worden vastgesteld en blijkt evenmin een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

5.2.2. Met betrekking tot de ‘ernstige schade’, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn voorgehouden een risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet

5.2.4. In een tweede onderdeel van zijn tweede middel gaat verzoeker nader in op de heersende socio-economische en humanitaire crisis in Afghanistan. Verzoeker meent dat de humanitaire gevolgen van de machtsovername door de taliban aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel dat vervat is in artikel 3 van het EVRM. Voorts is verzoeker van oordeel dat de humanitaire crisissituatie in Afghanistan wel degelijk veroorzaakt wordt door het optreden van de taliban.

De Raad stelt samen met verzoeker vast dat de terminologie uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, nagenoeg identiek is aan de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Bijgevolg dient deze vorm van ‘ernstige schade’ te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Slechts wanneer precaire socio-economische omstandigheden overwegend het resultaat zijn van een opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van een samenloop van allerlei objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

In zijn middel leidt verzoeker uit internetartikels van VRT NWS, *Human Rights Watch*, *Khamsa Press* en informatie van de Verenigde Naties af dat de precaire socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan de gedragingen van de taliban.

De Raad stelt op basis van de beschikbare gegevens, die worden opgesomd in de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 15 mei 2024, vast dat de huidige crisissituatie in Afghanistan niet kan worden toegeschreven aan de opzettelijke gedragingen of omissies van een actor of verschillende actoren, zelfs niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn, en het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. De gedragingen van de taliban hebben een bepaalde invloed op de heersende humanitaire crisis, maar ze zijn niet doorslaggevend. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich, in weerwil van verzoekers beweringen, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling, dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als ‘ernstige schade’ kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

(RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

De Raad merkt hierbij op dat het begrip 'ernstige schade' uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet betrekking heeft "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een duidelijke mate van individualisering veronderstelt (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C 465/07, ptn. 32 en 38; HvJ 10 juni 2021, Bundesrepublik Deutschland, C 901/19, pt. 25). Verzoeker beweert in zijn middel dat hij, onder andere omwille van zijn hoedanigheid van terugkeerder, een verhoogd risico loopt om in een situatie van extreme armoede terecht te komen omdat hij zou worden gediscrimineerd op de arbeidsmarkt. Verzoeker verklaarde fysiek en mentaal in goede gezondheid te verkeren (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 12 januari 2023, p. 3) en beschikt blijkbaar nog over een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst, met name zijn moeder en zijn vrouw (*Ibid.*, p. 12 en 13). Blijkens zijn verklaringen organiseerde verzoeker zelf destijds zijn vertrek uit Afghanistan via een smokkelaar en betaalde hij hiervoor 7.000 euro (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 16 maart 2022, reisroute). Aangezien verzoeker in goede gezondheid verkeert, niet onbemiddeld is en over een lokaal netwerk beschikt, maakt hij zijn bewering niet aannemelijk dat hij zich onmogelijk zou kunnen re-integreren in de Afghaanse samenleving.

5.2.5. Inzake de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat er na de machtsvername door de taliban grote onrust heerst, ook door toedoen van interne conflicten binnen de taliban. Verzoeker bespreekt onder andere geweldsincidenten in Kapisa en Kabul, maar maakt hiermee niet aannemelijk dat er actueel sprake is van een gewapend conflict in de provincie Kunduz waarvan hij afkomstig is.

5.2.6. In zijn aanvullende nota van 15 mei 2024, waarin onder andere de EUAA *Country Focus Afghanistan* van december 2023 mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan "dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsvername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023. In de eerste 21 maanden na de machtsvername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsvername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de

loop van 2023. ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging. De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. (...)"

Specifiek betreffende de provincie Kunduz toont verzoeker niet aan dat er thans een gewapend conflict aan de gang is. Bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er actueel in de provincie Kunduz slechts sprake is van een beperkte mate van willekeurig geweld, waardoor er voor burgers geen veralgemeend risico bestaat op slachtofferschap van willekeurig geweld. Verzoeker toont ook niet aan dat er in zijn hoofdte individuele risico verhogende elementen zouden zijn. Verzoeker komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN